

שרות הת'אטרון של העולם הזה

שואח להודיע לכל הקוראים השוארים בידיהם את גליון העולם הזה (682), כי כל אלה אשר המספר במודעה בעמוד 2 מסתיים בספרות

74

זוכים בשני כרטיסים חנם

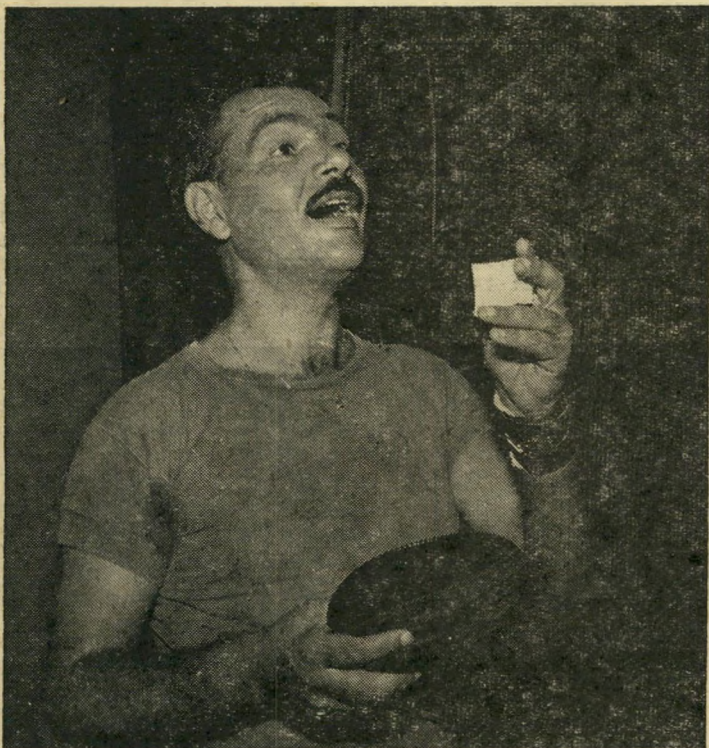
להצגת "קזבלו"

בת'אטרון הקמרי



ההגדרה נערכה בידי שחקן קזבלו, יוסף ירון, שהוא אידי ב- טובו למשוער מכובעו את המספר הזוכה מתוך מאה פתקים שהיו בכובע. בצורה זאת מקיים יום העולם הזה את הכטחתו לאפשר לקורא אחד מתוך מאה לבקר בהצגה חנם, בזווית חכמתו (או להיפך).

המערכת מבקשת את מניחת הקוראים אל האחרון בהגדרה, שבא כגודל ההצלחה שזכתה השיאים של ההצגה, שלא איפ- שרה ליוסף ירון להתפנות.



שרות הספרים של העולם הזה

כל קורא המבקש להזמין את אלבום ציורי

מיכאל אנג'רו

יואיל לשלוח למערכת את התלוש הבא

תלוש

לאלבום מיכאל אנג'רו

השם

הכתובת

מספר את סוסיו. משפתחו של רפאל הגיעה ארצה מתורכיה עוד לפני שנתיים. בפני חיים רפאל עצמו, שעסק במקצועות רבים כולל ספרות חסמו השלטונות התורכיים את הדרך. הוא היה חייב עדיין לשרת בצבא. אך רפאל היה בדיעה אחרת, עיקשה: הוא מוכן היה לשרת בצבא אחד בלבד — בצבא.

ההזדמנות להתחמק מקושיים אלה באה לפני שנה, גרמה למספר סיבוכים, שהלמו את פרננדו 99 הנשים יותר מאשר את 199 על גבי הסוס. יידיים רביהשכנה הימרו עליו 500 לירות טורקיות, מסרו אותו בידי אנשי אגיה תורכית אשר לא הציגו שאלות מיותרות ביחס לתעודות ואשרות. לרפאל הובטח כי משרדהעלייה הישראלי יקבל ידיעה על בואו ארצה, לא יעשה לו קושיים.

הטכניקה הכוזבה. בנמל חיפה פעל רביהחובל כמוסכמ, מהר למשטרה, הודיע על הימצאו של בורח על סיפוןאגיהתו הנושנה. רפאל הבוטח נעצר על ידי המש"ט, התפלא מאד לראות ולשמע כי לא ימשיך בדרכו ירושלימה, אל משפחתו. במקום זה סובב ב-180 מעלות הוחזר ביום-המחרת לתורכיה באותה אגיה. רב-החובל משך ככתפיו, פנה לשוטרים: "אתם משלמים כסף להביא אדם, ולבסוף אתם מחזירים אותו?"

עתה נשאר רפאל קרח למשעי מכל צדדיו. הוא נשפט על יציאה בלתי חוקית מתורכיה, נשלח לבית-הסוהר. בינתיים נתבררה לו סיבת התקרית בחיפה. פלא הטכניקה, הטלגרף, הכויב הפעם. המברק אשר נשלח מתורכיה והודיע על בואו של רפאל, הגיע באיחור של יומיים לתעודתו.

וכשבאה א/ק דרומית, נושאת המטען החי, לפני זמן קצר לאיסטנבול, עלה עליה רפאל הגיע באותה הדרך בה עלה בשעתו על סוס-היאור התורכי. אלא שהפעם היכה לו כבר בנמל-חיפה המברק המקוה.

נסימות

זו וואס?!"

כשעה שממשלת ישראל מתחבטת קשות, בכל מה שנוגע במדיניות כלפי גרמניה, נתקלים נתיניה הקטנים בבעיות משלהם.

אחד הנתינים היה הימאי משה (מוסה) דהאן. בישובו לפני שבועות מספר באחד מבתי-הקפה של עיר-הנמל היוגוסלבית הקטנה רייאקה, ראה לפתע שני צעירים לבנים שפורטיביט ונעולים סנדלים, ששדוכיהם עוטפים את רגליהם עד הברכיים, מתקררים בינם לעברו. הגבוה יותר, בעל המראה החבי רמני, לפת בידו האחת לחם מאורך, השני נשא רדיו מיושן.

"חשבתו שהם מכסית" נזכר מוסה. אלא שחששותיו הופרכו מיד כשהצעירים העיפו מבט סביבם. כל המקומות היו תפוסים. הם שאלו בגרמנית רשות להצטרף לשול-חנו, התיישבו כשהם מחביאים את משאם תחתיו.

תוך דקות מספר התפתחה שיחה בין השלושה. הגבוה שהציג עצמו כהאנס, הציג ביצ על אופנוע קטן שעמד בפנינת הרחוב מוסתר כמעט על-ידי השמיכות והכליז המשוגים הרבים שהורכבו על גבו. האנס הסביר כי הוא וחברו הם מבון, גרמניה, יצאו לטיול, עברו עד עתה 1200 ק"מ ומתכוונים לבקר במכסימום של מקומות. כשספר מוסה כי הוא ימאי הביעו מיד השניים את רצונם לבקר באייתו. אבל האנייה היא יהודית, העמידם מוסה מיד על העובדה.

"זו וואס?" קרא האנס בתמיהה. "אתה לא פוחד?" אמר מוסה, "אחרי הכל הרגתם 6 מיליון יהודים!"

ברגע זה הצביע האנס על שפתו האדום מוח, אמר את המלה האחרונה ביחס לנושא זה: "אתה לא רואה שאז עוד ינקתי חלב?"

השניים שהתלהבו מהפגישה החליטו לצרף מיד את ארץ-הקודש לקרימסעם, בעזרת האנייה הישראלית. אך כשהגיע העניין לשיקולו של רביהחובל הישראלי כבר נוצרו בעיות. הם נתקלו בסירוב מוחלט מוסה המשיך בדרכו לחיפה. השניים יצאו לארץ-צפת-ערב, הפגישה הבאה, החולט. תהיה כשערי-מנדלבוהם.

הם גדלו יחד. לפני שבוע שנים הכיר נומי, המוסלמי, נערה נוצרית בשם רוזט בת אברהים ראשד. הם גדלו יחד, חיו במשך זמן-מה יחד, והשנה, כאשר חגגה רוזט את יום-הולדתה ה-23 החליטו להתחתן.

משפחת ראשד התנגדה בכל תוקף לנושאי בתה עם מוסלמי. אולם רוזט לא שמה לב לכך, הסכימה להתאסם, עוררה את נומי לקבוע את תאריך היום המאושר, לפנות אל קאדי באחד הכפרים הסמוכים לנצרת. בקשר לעריכת הטכס.

הטכס לא נערך. כאשר הגיע צמד-הנאהבים אל הכפר, נתקל במנגנון ביורוקרטי קשות: הקאדי, סרב להשיאם בלי אישורו של מושל המחוז. הוא התכוון למושל מחוז-טבריה, אך השניים לא הבינו אותו, חזרו לנצרת, פנו אל המושל הצבאי.

כאן הסתבכו העניינים עוד יותר. העדות הנוצריות בעיר נסערו. המושל לא רצה לגרום להתנגשויות בינעדתיות, השהה את מתן רשיון הנישואין, שיכן את הנערה בכי תו של יוסף פאהום, מי שהיה ראש-עיריית-נצרת, עד לביורור העניין.

אולם למחרת היום הופיע פאהום במשרדי המושל, הודיע כי נכבדו הנוצרים לוחצים עליו, סרב להוסיף ולאסכן את הנערה בכי תו. למושל לא היתה ברירה: הוא מסר את הטיפול במרשה ליומי המשטרה.

לדברי נומי, טיפלה המשטרה בו ובאהובתו בקשיחות בלתי-ריגלה: הוא הוכרח לחתום על הצהרה כי אין הוא אוהב עוד את רוזט וכי הוא מנתק את קשריו עמה. רוזט הוחתמה אף היא על הצהרה כי אין קשרים בינה ובני נומי, וכי היא בוחרת ללכת למנוח. לי-אחר מכן נמסרה ליומי הוואר הקתולי, בסיליוס, ששיכן אותה באחד המנוזרים של נצרת.

בסיום סיפורו תבע נומי מעמירם חרלף ל-בוא לעזרתו מיד: לרוזט נשקפה סכנה חמורה. הוריה עמדו להשיאה בכוח לאחד מ-קרובי-משפחתה. עורך-הדין שוכנע, יצא ל-נצרת למחרת בבוקר.

פגישה מאכזבת. פגישתו של חרלף עם צניני-משטרת נצרת היתה מאכזבת. הם טענו כי הנערה עזבה את נומי מרצונה הטוב, וכי אין הם זוג מחאים, אך סירבו בכל תוקף לגלות את המנוח בו הסתירה רוזט.

לאחר הפגישה נוכח חרלף כי נותרה רק דרך אחת: להגיש צו הביאס קורפוס נגד הכומר בסיליוס ומשטרת-נצרת, לחייבם ל-הביא את רוזט לפני בית-הדין העליון, לני-מק מודע אסור לה לעשות כרצונה. הוא הוזהר את נומי כי הדבר עלול לעלות לו בכסף רב. אך הצעיר המוסלמי היה מוכן להקריב אפילו את חייו — ובלבד שיראה את אהובתו וישמע את אשר בפיה.

הוא לא זכה לכך. רוזט דיברה במעשים: השבוע, לאחר שהיא הוחזרה לבית-הוריה, התדפק אביה על דלת חדרה, לא קיבל מענה, פרץ פנימה בזעקה: רוזט התאבדה בתלייה.

שלא כמו במחזה השייקספירי לא השלימו שתי המשפחות על קברה הרענן של הנערה. אולם נומי לא נטר סינה להוריר-רוזט: "האש" מים האמיתיים יושבים שם!"

מבטו היוקד היה נשוא לעבר הבניין הגדול והמבוזר — משכנה של משטרת-נצרת.

עולים

הספר על גבי הסוס

בעקבות 200 הסוסים יוצאי-יוגוסלביה, שירדו לפני שבועיים בנמל חיפה מא/ק דרומית, צעד גם גבר צעיר בעל קומה בינונית ושער בלונדי. חיים רפאל היה הפעם בטוח כי הגיע לסוסו של מירוף-המכשולים הארוך אחרי שהחליף פעמים

הארץ

צבי נשרי פונה אל חניכיו לסייע למפעל מגריש-המשחקים — מאת צבי נשרי (כתורת בהארץ).
א. א., תל-אביב.

אם אין אני לי מי לי?
למורת-רוחו חודש הזהה בנוכח חות כל האנשים (העולם הזה).
ברוך גיל, צה"ל.
לפי האופנה השטוחה של דיור.